

[Niels Andersen.]

hed. Det var alt sammen noget, der bundede i økonomiske vanskeligheder, økonomisk upålidelighed o. s. v. Man havde ikke på daværende tidspunkt noget som helst grundlag for at forudse, at Blechingberg var disponeret for spionage. Man skal prøve at sammenligne denne udnævnelse med de mange udnævnelser, der foretages i det private erhvervsliv. Det må da vistnok erkendes, at man også i det private erhvervsliv mange gange netop anbringer ansatte personer på poster, hvor de ikke bliver fristet til f. eks. at tage af kassen.

Det kan meget let bagefter siges, at manden selvfølgelig skulle have været afskediget, men det er uhyre vanskeligt, når man står i en sådan situation; for hvis der ikke foreligger noget meget reelt, ønsker man selvfølgelig ikke at skade en mand som Blechingberg for resten af livet. Det må man i høj grad tage med i betragtning i forbindelse med det, der her er sket. Jeg må på linje med det ærede medlem hr. Lannung sige, at hele den løbebane, som Blechingberg har gennemgået i statstjenesten, for så vidt lægger et ansvar på samtlige politiske chefer i hele denne periode. I hvert fald finder jeg de personlige angreb, der er ført frem mod den højtærede statsminister af selv ret betydelige blade her i landet, helt urimelige. Man er endog gået så vidt, at man har krævet, at det skulle få konsekvenser for ministeriet, konsekvenser personligt for den højtærede statsminister. Her forekommer det mig at man er gået for vidt. På grundlag af denne kedelige affære, som vi alle må erkende er en skamplet på hele vor udenrigstjeneste, har man efter vor opfattelse søgt at lave en politisk skandale.

Jeg vil gerne takke for den redegørelse, vi har fået, og understrege, at det, der er foregået i forbindelse med Blechingbergsagen, nok må animere til, at vi bruger noget mere omtanke ved fremtidige besættelser af betydelige stillinger inden for udenrigstjenesten. Kunne denne sag tjene til, at man udviste større påpasselighed ved disse ansættelser, har sagen naturligvis ikke været uden lyspunkter, selv om man må erkende, at baggrunden er dystre. Det er ikke, fordi jeg på nogen måde mener, at man i udenrigsministeriet eller i de forskellige andre

styrelsesgrene besætter stillingerne letsindigt, slet ikke. Men sagen understreger for så vidt kun, at man skal være uhyre påpasselig med ansættelser.

Jeg vil gerne tage redegørelsen til efterretning og takke statsministeren for den.

Fuglsang: Også jeg vil takke den højtærede minister for den redegørelse, der er givet for såvel Blechingbergsagens forløb som for Blechingsbergs noget ejendommelige diplomatiske løbebane og personlighed.

Netop på baggrund heraf tør det vist siges, at der er grund til at studse lidt over den vending, at det var almindeligt anerkendt, at Blechingberg havde udmærkede saglige og tilsyneladende også personlige forudsætninger for at repræsentere sit land. En del af offentligheden har undret sig over de kvalifikationer, som er remset op, og jeg vil her fuldstændig give det ærede medlem hr. Henry Christensen ret. De forhold, som her er fremdraget, og som ligger på kanten af eller hinsides grænsen for det lovlige, forhold, som var kendt, ville uvægerlig have ført til afsked for andre tjenestemænd og ville også have draget konsekvenser med sig i det private erhvervsliv. Også det kunne tyde på, at man på dette særdeles vigtige område tager noget anderledes på spørgsmålet om kvalifikationer i udenrigstjenesten, end man måske ville gøre andre steder. I forvejen står offentligheden noget uforstående over for de høje lønninger, der gives. 72 000 kr. om året, som endogså er skattefri, er dog en post. Ser man på det arbejde, der krævedes, må det dog erkendes, hvad sagen viser, at det ikke var mere tyngende, end at Blechingberg havde både tid og kræfter til ved anden mærkelig virksomhed at supplere sin indtægt op.

Når det er sagt, vil jeg gerne yderligere understrege, at når på den ene side den højtærede statsminister, skal vi sige bringer det offer selv at tage en væsentlig del af ansvaret og på den anden side oppositionen glad ser sagen fra samme synsvinkel, er jeg ikke i stand til helt at dele den opfattelse. Jeg vil næsten tro, der var noget klogt i, hvad det ærede medlem hr. Ninn-Hansen sagde. Han ønskede ikke denne sag kørt så langt med hensyn til ansvarets placering hos eventuelle ministre, som Al-